

Ο Σωτήρης είναι άντρας βρεφονηπιοκόμος και αυτό για πολλούς είναι πρόβλημα

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Συνεντεύξεις](#)

Μετακόμισε Κύπρο τον περασμένο Δεκέμβρη, με την ελπίδα πως το πλούσιο βιογραφικό του και η προηγούμενη πείρα του στο επάγγελμα θα ήταν αρκετά εφόδια για να βρει δουλειά στον χώρο. 50 βιογραφικά και δεκάδες τηλεφωνήματα μετά, κατάλαβε πως το φύλο του αποτελεί απροσπέλαστο εμπόδιο.

Μιλούσαμε για αρκετή ώρα. Ίσως και περισσότερη απ' όσο κανονικά χρειαζόταν. Μάλλον γιατί μέσα μου δεν μπορούσα να δεχτώ τα όσα άκουγα και έψαχνα μια καλή δικαιολογία που να δίνει κάποια ελαφρυντικά. Μια δικαιολογία που να με κάνει να νιώσω λίγο καλύτερα για τους ανθρώπους που με περιβάλλουν. Για τους ανθρώπους που μας περιβάλλουν. Το ασυνήθιστο και το καινούργιο όλοι το φοβούνται. Αλλά και πάλι πώς απορρίπτεις το διαφορετικό όταν έχεις μπροστά σου απτές αποδείξεις για την αξία και τις ικανότητές του; Πώς γίνεται να κλείνεις το τηλέφωνο σε κάποιον που ψάχνει εργασία λόγω φύλου; Ποιος είπε ότι η αγάπη και η φροντίδα ενός παιδιού εξαρτάται από τα γεννητικά όργανα που φέρει κάποιος;

Νιώθεις απογοήτευση που ακόμα συμβαίνει αυτό;

Πλέον ναι. Παλαιότερα, πριν μπω στο επάγγελμα, ομολογώ πως είχα άλλη αντιμετώπιση. Δεν μπορούσα να δεχτώ πως ένας άντρας μπορεί να διαχειριστεί τόσο μικρά παιδιά, να τα εκπαιδεύσει, να τα φροντίσει. Είμαι σε αυτή τη δουλειά λίγο περισσότερο από 5 χρόνια και μπορώ να σου πω ότι διαψεύστηκα πανηγυρικά.

Ο Σωτήρης ολοκλήρωσε τις σπουδές του ως παιδαγωγός στην Ελλάδα και ακολούθως μετακόμισε στο Μόναχο. Είχε ζήσει εκεί στο παρελθόν, οπότε ήταν μια σχετικά ασφαλής επιλογή για επαγγελματική αποκατάσταση. «Εκεί αναγνώρισαν το πτυχίο μου ως βοηθού βρεφονηπιοκόμου. Παρότι δεν είχα σκεφτεί καθόλου αυτή

την προοπτική, αποδέχτηκα την πρόκληση και ξεκίνησα να εργάζομαι σε έναν ιδιωτικό βρεφονηπιακό σταθμό εκεί, έχοντας ένα τμήμα με 12 παιδάκια από 4 μηνών έως 3 ετών».

Ήταν τόσο δύσκολο όσο φάνταζε;

Στην αρχή δεν ήξερα να αλλάζω ούτε πάνες. Ήμουν 24 ετών, δεν είχα καμία επαφή με μωρά, δεν είχα ιδέα τι έπρεπε να κάνω. Κι όμως λίγο καιρό μετά, με αρκετή βοήθεια από τις συναδέλφους μου, κατάφερα να βρω τα πατήματά μου και να ανακαλύψω συναισθήματα και ικανότητες που δεν ήξερα ότι είχα.

Είπες ‘τις συναδέλφους σου’ οπότε υποθέτω ότι ήσουν ο μοναδικός άντρας;

Στο Μόναχο υπάρχουν 8 ιδιωτικοί βρεφονηπιακοί σταθμοί οι οποίοι εργοδοτούν περί τα 90 άτομα και από αυτά μόλις τα 4 είναι άντρες. Οπότε ναι, ήμουν ο μόνος άντρας στη επιχείρηση.

Από συναδέλφους δεν αντιμετώπισα καχυποψία. Από συναδέλφους αντιμετώπισα στερεότυπα καθώς υπήρχαν αυτοί που πίστευαν πως επειδή κάνω αυτή τη δουλειά συνεπάγεται πως είμαι gay.

Και πώς ήταν;

Στην αρχή ήταν περίεργο. Όλα ήταν πολύ μικρά. Όχι μόνο τα μωρά, αλλά και τα αντικείμενα, οι νιπτήρες, τα τραπέζια. Την πρώτη εβδομάδα για να καταλάβεις όλα τα μωρά με φώναζαν «μπαμπά». Όταν έχουν συνηθίσει μόνο σε γυναικείες φιγούρες και ξαφνικά μπαίνει στην εξίσωση και μια αντρική, τότε τα παιδιά κάνουν αυτή τη σύνδεση. Στην πορεία, ευτυχώς το βρήκαμε.

Ως ο μοναδικός άντρας βρεφονηπιοκόμος αντιμετώπισες καχυποψία από γονείς ή συναδέλφους;

Από συναδέλφους δεν αντιμετώπισα καχυποψία. Από συναδέλφους αντιμετώπισα στερεότυπα καθώς υπήρχαν αυτοί που πίστευαν πως επειδή κάνω αυτή τη δουλειά συνεπάγεται πως είμαι gay. Στο κομμάτι των γονιών τώρα, είχα μόνο μία περίπτωση που δημιούργησε πρόβλημα. Ήταν μία μητέρα που επειδή της φάνηκε περίεργο που ένας άντρας θα άλλαζε την κόρη της, ήθελε να αναλάβει το παιδί της μία άλλη κοπέλα συνάδελφος. Εκεί αντιλήφθηκα τις διαφορές τού να δουλεύεις στο εξωτερικό απ' ό,τι στην Ελλάδα ή την Κύπρο υποθέτω.

Δηλαδή;

Από το πώς το χειρίστηκε ο εργοδότης μου. Όταν προέκυψε το περιστατικό, συζητήθηκε με τη συγκεκριμένη μητέρα, χωρίς να είμαι εγώ παρών. Εγώ το έμαθα την επόμενη ημέρα και φυσικά θεώρησα πως το αίτημα της πελάτισσας θα γινόταν αποδεκτό. Αντ' αυτού ο εργοδότης μου μου εξήγησε πως σε πρώτο στάδιο, εάν η μητέρα το επιθυμεί, μπορεί να έρθει στο τμήμα μου και να δει πώς δουλεύω. Εάν εξακολουθεί να έχει πρόβλημα με αυτό, τότε μπορεί να πάρει το παιδί της και να φύγει.

Στα 5 χρόνια που ο Σωτήρης έμεινε εκεί, έχει να θυμάται μόνο αγκαλιές, ανιδιοτελή αγάπη και χαρές από τα μικρά του. «Όταν τους ανακοίνωσα πως θα έφευγα για Κύπρο, όλοι οι γονείς ετοίμασαν χωρίς να μου το πουν, ένα βίντεο έκπληξη στο οποίο με αποχαιρετούσαν με τις πιο γλυκιές ευχές, μου έλεγαν πόσο θα τους λείπω και πόσο σημαντικό ήταν που τα παιδιά τους είχαν στην καθημερινότητά τους και μία αντρική φιγούρα. Αυτές οι στιγμές είναι ανεκτίμητες».

Η Κύπρος πώς προέκυψε στη ζωή σου;

Έχουμε φίλους στο νησί και η κοπέλα μου, η οποία επίσης κατάγεται από την Ελλάδα και είναι εκπαιδευτικός, είχε όνειρο ζωής να εγκατασταθεί μόνιμα στην Κύπρο. Το συζητήσαμε, της είπα ότι την στηρίζω απόλυτα και ότι θα την ακολουθήσω για να κάνουμε μαζί αυτό το νέο ξεκίνημα. Οπότε από τον περασμένο Δεκέμβριο είμαστε και οι δύο μόνιμοι κάτοικοι Κύπρου.

Πότε ξεκίνησες να ψάχνεις για δουλειά;

Αρκετό καιρό πριν μπω στη διαδικασία της μετακόμισης. Ιδανικά ήθελα να κλείσω κάποιες συνεντεύξεις, αν όχι και θέση εργασίας, πριν μετακομίσω μόνιμα. Δυστυχώς έτρεφα φρούδες ελπίδες. Αρχικά μέσω διαδικτύου βρήκα μια λίστα με όλα αναγνωρισμένα νηπιαγωγεία και βρεφονηπιακούς στην πόλη που θα έμενα. Πρέπει να έστειλα περισσότερα από 50 βιογραφικά και δεν πήρα απάντηση από κανέναν. Ούτε καν για να με απορρίψουν. Όταν κατάλαβα πως με τα email δεν είχα ελπίδα, βρήκα τα τηλέφωνα τους και άρχισα να τους καλώ, έναν προς έναν, με την ελπίδα να καταφέρω κάτι.

Ποια ήταν η αντιμετώπιση που είχες;

Σχεδόν πανομοιότυπη από όλους. Πρώτα εκπλήσσονταν που είμαι άντρας και ψάχνω για θέση σε βρεφονηπιακό και έπειτα με απέρριπταν, συνήθως ευγενικά, τουλάχιστον. Μόνο μία κυρία αντέδρασε κάπως άκομψα, όταν την πήρα τηλέφωνο να την ενημερώσω πως έστειλα βιογραφικό μου επισήμανε πως εκεί ήταν

βρεφονηπιακός και εγώ ήμουν άντρας, άρα δεν είχα καμία δουλειά εκεί.

Ο λόγος που θεωρώ σημαντική την παρουσία περισσότερων ανδρών σε αυτό το επάγγελμα είναι γιατί πολύ απλά δίνεται η δυνατότητα στα παιδιά να γνωρίσουν διαφορετικούς τρόπους χειρισμού και αντιμετώπισης καταστάσεων, ώστε μεγαλώνοντας να έχουν την επιλογή να διαλέξουν τι τους ταιριάζει και τι όχι.

Όπως καταλαβαίνω δεν ευοδώθηκε καμία προσπάθεια.

Μέχρι τώρα καμία. Το προσπάθησα και μέσω των social media. Βρήκα ένα σχετικό γκρουπ στο Facebook και έστειλα μήνυμα στη διαχειρίστρια εξηγώντας της, την περίπτωση μου: Ότι δηλαδή είμαι άντρας βρεφονηπιοκόμος και ότι δεν μου δίνεται η δυνατότητα να δείξω τις ικανότητές μου, λόγω φύλου. Έγιναν κάποιες προσπάθειες και δημιουργήθηκε ένας μικρός κύκλος, χωρίς όμως να έχω ουσιαστική ανταπόκριση. Μάλιστα έστειλα και σε αγγελίες που ζητούσαν baby sitter. Κανείς δεν άνοιξε ούτε καν το μήνυμα που έστειλα. Μου είπαν πως μπορώ να κάνω baby sitting και στον δικό μου χώρο, αν τον δηλώσω κανονικά ως μικρή επιχείρηση. Θα το ήθελα, αλλά όπως είναι τα πράγματα ποιος θα μου φέρει το παιδί του, όταν όλοι με απορρίπτουν γιατί είμαι άντρας;

Τι πιστεύεις ότι προβληματίζει τους περισσότερους; Ότι λόγω φύλου δεν θα τα καταφέρεις ή την πιθανότητα κακοποίησης;

Κυρίως την πιθανότητα κακοποίησης. Μόνο που οι πιθανότητες και πάλι δεν αφορούν το φύλο, αλλά τον άνθρωπο. Στη Γερμανία, ένα μέρος των σεμιναρίων που έκανα αφορούσε στην αναγνώριση κακοποιητικών συμπεριφορών κάθε μορφής σε παιδιά. Οι στατιστικές που μελετήσαμε έδειχναν πως τόσο άντρες όσο και γυναίκες εκπαιδευτικοί ασκούν κακοποιητικές συμπεριφορές. Δυστυχώς όμως, η πλειοψηφία έχει στιγματίσει τους άντρες και έχει δημιουργήσει αυτό το στερεότυπο.

Πιο πριν ανέφερες πως οι γονείς των παιδιών που είχες στη Γερμανία σε ευχαρίστησαν που έδωσες την ευκαιρία στα παιδιά τους να έχουν στη ζωή τους και μία αντρική φιγούρα. Πόσο σημαντική θεωρείς αυτή την παράμετρο;

Πολλές από τις οικογένειες των παιδιών είναι μονογονεϊκές, με τα παιδιά να μεγαλώνουν με τη μητέρα τους και να έχουν τον πατέρα τους μόνο κάποιες μέρες της εβδομάδας. Επίσης η δομή της κοινωνίας θέλει τον πατέρα αποστασιοποιημένο από το μέγαλωμα του παιδιού του. Κάποιους τους βολεύει αυτή η συνθήκη ενώ υπάρχουν και αυτοί που θέλουν να εμπλακούν και δεν τους αφήνουν οι γυναίκες του, επειδή φοβούνται πως δεν θα τα καταφέρουν. Μα πώς

γίνεται ένας πατέρας να μην μπορεί να κρατήσει το παιδί του; Η δική μου παρουσία και η εμπλοκή μου στην καθημερινότητα των παιδιών τους, βοήθησε τα μωρά να αντιληφθούν πως και ο μπαμπάς μπορεί. Πως και οι άντρες αλλάζουν πάνες, κάνουν μπάνιο, ταΐζουν, παίζουν, διαβάζουν, φροντίζουν γενικά. Ο λόγος που θεωρώ σημαντική την παρουσία περισσότερων ανδρών σε αυτό το επάγγελμα είναι γιατί πολύ απλά δίνεται η δυνατότητα στα παιδιά να γνωρίσουν διαφορετικούς τρόπους χειρισμού και αντιμετώπισης καταστάσεων, ώστε μεγαλώνοντας να έχουν την επιλογή να διαλέξουν τι τους ταιριάζει και τι όχι.

Επιστρέφοντας στο τώρα, πώς θα κινηθείς από εδώ και πέρα;

Σε πρώτη φάση θα αρχίσω να χτυπώ πόρτες και να παραδίδω το βιογραφικό μου αυτοπροσώπως. Ίσως από κοντά καταφέρω να τους πείσω έστω να με δοκιμάσουν και αν δεν τους κάνω, καλώς. Αλλά τουλάχιστον να μην με απορρίψουν επειδή είμαι άντρας. Μου ταιριάζει η Κύπρος και θα το παλέψω όσο μπορώ για να τα καταφέρω.

Πηγή: city.sigmalive.com Από τον Ανδρέα Κάτσιη